

efter, at man ikke for nogen Landsdels Vedkommende har fundet Anledning til at tage Initiativet til at søge de hidtil private Telefoner overdraget til Kommunerne, men at man derimod finder det rigtigst saa vidt muligt at imødekomme ethvert Ønske fra Kommunerne om Adgang til gennem Indskud af Kapital at faa Indflydelse paa Telefondriften, indtil denne overtages af Staten, ligesom det formentlig vil være rigtigst, hvor Forholdene taler derfor, at lade Kommunalbestyrelserne deltage i Valget af Medlemmer til de af Ministeriet godkendte Abonnentudvalg.

Naar Kommissionen af de foran angivne Grunde har anset det for rigtigst, efter dertil indhentet Bemyndigelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder, at indlede Forhandlinger med Koncessionshaverne paa Øerne — Forholdene i Jylland skal senere blive omtalte særskilt — om en eventuel Fornyelse af deres Koncessioner, har det paa den anden Side ingenlunde været Meningen, at disse nye Koncessioner skulde være enslydende med de nuværende. Man har tværtimod været paa det rene med, at der nødvendigvis maatte ske meget betydelige Ændringer, dels i Retninger, der allerede foran er nævnte eller antydede, dels i andre Retninger, og forinden man gør Rede for de med hver enkelt Koncessionshaver førte Forhandlinger, skal man her kortelig angive de Hovedlinier, som man har ment for samtlige Omraaders Vedkommende at burde lægge til Grund

1. *Taksterne.* Ifølge Loven af 1897 § 2 og tilsvarende Bestemmelser i samtlige Koncessioner fastsætter Ministeren Taksternes Maksimum for et Tidsrum af indtil 5 Aar ad Gangen. Denne Bestemmelse, der er blevet gennemført ved Takstrevisioner hvert 5te Aar, maa siges at have virket højst utilfredsstillende, særlig for Kjøbenhavns Telefon-Aktieselskab. Det er for det første ikke rationelt at lade Takstrevisionerne indtræde med bestemte, i Koncessionerne forud fastsatte Mellemlum, da der i og for sig ikke er nogen Grund til at formode, at der netop paa disse Tidspunkter skulde være Trang til Ændringer, medens paa den anden Side Ændringer er uigennemfærlige paa andre Tider, hvor de mulig viser sig paakrævede. Dernæst stiller Takstfastsættelserne Ministeriet overfor en meget vanskelig Opgave, idet Maalet maa være at bringe Taksterne saa langt ned, som det kan anses foreneligt med, at Koncessionshaverne skal have et efter Tidsforholdene passende Udbytte af deres Virksomhed; men dette Maal er der kun lidet Haab om at naa, naar der til dets Udfindelse i det væsentlige ikke haves andre Oplysninger end dem, som Koncessionshaveren selv kan og vil stille til Raadighed. Paa den anden Side er det neppe helt uden Føje fra Koncessionshavernes Side gjort gældende, at det maa forvolde en for deres Foretagenders gode Ledelse højst uheldig Usikkerhed og Utryghed, naar disse Foretagenders eneste Indtægt og altsaa deres økonomiske Basis med faa Aars Mellemlum skal være underkastet Administrationens absolutte Skøn, hvis Udfald altid kan være uvist. Af disse Grunde maa man formene, at de periodiske Takstfastsættelser bør bortfalde, hvorimod der samtidig med Aftalen om nye Koncessioner paa Grundlag af indgaaende Under søgelser og saa vidt muligt Forhandlinger med Repræsentanter for Telefonabonnenterne maa aftales Takstbestemmelser, som vedbliver at gælde, indtil de opsiges fra en af Siderne, og saaledes, at eventuelle Opsigelsers Berettigelse afgøres af en selvstændig Myndighed (Nævn).

2. *Statens Adgang til Indtræden og Overtagelse.* Det vil af det ovenfor udviklede fremgaa, at man i og for sig vilde anse det for ønskeligt, om der kunde for-